

STRAVA...
LJUBLJANA...
0000...

II

Poštnina plačana v gotovini

45784

LETNIK IV.

27 XII. 1926

DOMACI

PRIJATELJI

1.

030028617

CENA 7 DIN

Gospa!

Za
Miklavža
in
Božič
zahtevajte
pri
Vašem
trgovcu
samo
izdelke
tovrnice
keksov,
biskvita,
vafeljnov
itd.

B. PAUER, družba z o. z. **Ljubljana**, Sv. Petra cesta št. 48.

„PROJA“ terpentinska krema daje usnju lep blesk ter ohranjuje usnje.

Kdor varčuje, uporablja edino „PROJA“ terpentinsko kremo!

Backin

Dr. Oetkerjev
pecilni prašek,
vanilinov sladkor,
puding, kreme in
kolači so najboljši!

Nova izdaja!
„Šolska knjiga“ (v
nemškem jeziku)
cena Din 15'--.

Dr. Oetkerjevi recepti:
Izdaja „P“, gratis,
„ „F“, ilustrirane
receptne knjige
(v nemškem jeziku),
ki jih dobite pri
svojem trgovcu, če
ne, pa direktno pri
tvrdki

Dr. A. OETKER,
d. z o. z., Maribor
Priložite Din 5'-- v
znamkah.

DELNIŠKA TISKARNA

D. D. V LJUBLJANI
MIKLOŠIČEVA CESTA 16

BRZOJAVNI NASLOV : DELTISK
TELEFON 2132

RAČUN POŠTNE HRANILNICE
ŠTEV. 11.630

TISK IZ IZDOLBE-
NINE V BAKRU
(BAKROTISK)

TISKARNA IZVRŠUJE
VSAKOVRSNE TISKO-
VINE, KNJIGE, REVIJE,
ČASOPISE, DIPLOME,
DELNICE, SREČKE, KO-
LEDARJE, ENOBARVNE
IN VEČBARVNE SLIKE
POLJUBNE VELIKOSTI,
VREDNOSTNE PAPIRJE,
RAZGLEDNICE, LETAKE,
LEPAKE, POSETNICE,
OVITKE, OSMRTNICE,
POROČNA NAZNANI-
LA, OVOJE ZA RAZNE
INDUŠTRIJSKE IZDELKE

POSEBEN ODDELEK ZA
IZVRŠEVANJE IZVIRNIH
RISB IN SLIK ZA RAZ-
LIČNE REKLAME, VRED-
NOSTNE PAPIRJE, ILU-
STRACIJE, UMETNIŠKO
OPREMLJANJE KNJIG,
REVIJ IN POLJUBNIH
NAROČENIH TISKOVIN
SKICE NA ZAHTEVO

KNJIGOVEZNICA
JE OPREMLJENA Z
MODERNIMI STROJI IN
NAJNOVEJŠIM MATE-
RIALOM TER IZDELUJE
RAZLIČNA DELA, KI
SPADAJO V KNJIGO-
VEŠKO STROKO, NA-
DALJE IZVRŠUJE UMET-
NO VEZAVO KNJIG
Z ROČNIM ZLATENJEM
PO ORIGINALNIH NA-
ČRTIH IN NAROČILU

IZDELOVALNICA
TRGOVINSKIH KNJIG
V POLJUBNI VELIKOSTI
IN OBLIKI Z LASTNIM
ČRTALNIM STROJEM

„1919-1929“

„L'ORÉAL“

20 let znanstvenega dela, da se zavarujete pred postaranjem ...!

PRVI SIVI LASJE...?

To kaže, da se odrekate mladeniškem življenju!

Samo če hočete, pa ne dobite drugih sivih las!

FRANCOSKE BARVE ZA LASE L'ORÉAL

Vam jamčijo za popoln uspeh in neškodljivost!

L'ORÉAL SIMPLEX (RAPID)

progresivna barva za lase z eno samo tekočino.

L'ORÉAL HENNE
v obliki praška za frizersko uporabo.

L'ORÉAL INSTANTANE ŠTEV. 2

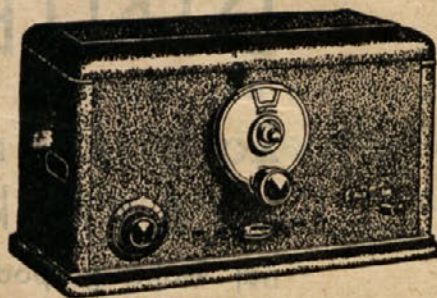
tekoča barva za lase, ki takoj deluje (tri, oziroma dve steklenički).

L'ORÉALINE neškodljiva raztopina za regeneriranje las. To ni barva za lase.

Brezplačna pojasnila daje zastopstvo **COSMOCHEMIA**, Zagreb, Račkoga ulica 7 a
Société Française de L'ORÉAL - Paris, Rue J. J. Rousseau 37

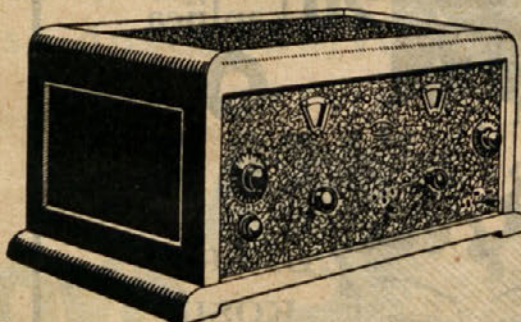
Naši aparati pojo brez akumulatorja in baterij!

Troelektronski aparat „RADIONE“ za valove 200—600 m

Zahtevajte brezplačni prospekt številka 12!

Priklopijo se naravnost na električni tok kot namizna svetiljka!

Štirielektronski aparat „RADIONE“ za valove 10—3500 m

RADIO LJUBLJANA

Maribor, Gosposka ulica 37

Ljubljana, Miklošičeva cesta 5

Naročnina za reviji «Domači prijatelj» in «Naš obzor» znaša za vse leto Din 60.—, za pol leta Din 31.—, za četr leta Din 17.—, samo za «Domačega prijatelja» Din 40.—, za pol leta Din 21.—. Posamezna številka Din 7.—.

Izdajata konzorcija revij «Domači prijatelj» in «Naš obzor».

Odgovoren za izdajateljstvo, uredništvo in upravnništvo Emil Podkrajski, tiska Delniška tiskarna, d. d. v Ljubljani, predstavnik Miroslav Ambrožič, oba v Ljubljani.

Uredništvo in upravnništvo sta v Ljubljani, Prule 11, in v Zvezni knjigarni, Šelenburgova ulica št. 7.

Cenjene naročnike, ki še niso plačali naročnine za leto 1930., prosimo, da nam po priloženi položnici nakažejo do dne 5. januarja 1930. vsaj Din 17.— za prvo četrtletje. Kdor revij ne misli naročiti, naj na ovitek zapiše: «Ne naročim!» in naj reviji v treh dneh vrne, sicer je dolžan plačati naročnino. Vse cenjene naročnike pa prosimo, da pokažejo reviji prijateljem in znancem in nam sporoče njih naslove, da jim bomo poslali oba lista na vpogled.

Alpina

švicarska precizna ura.

Edina, za katere točnost jamči vsak od 2000 zastopnikov v Evropi.

Zastopnik v Ljubljani

J. Somnitz

Sv. Petra cesta šte. 16.

KLIŠEJE

vseh vrst za eno-
in večbarvni tisk

JUGOGRAFIKA

d. z o. z.

Ljubljana, Sv. Petra nasip šte. 23.

Depot COSMOCHEMIA
ZAGREB, Račkoga ulica 7a

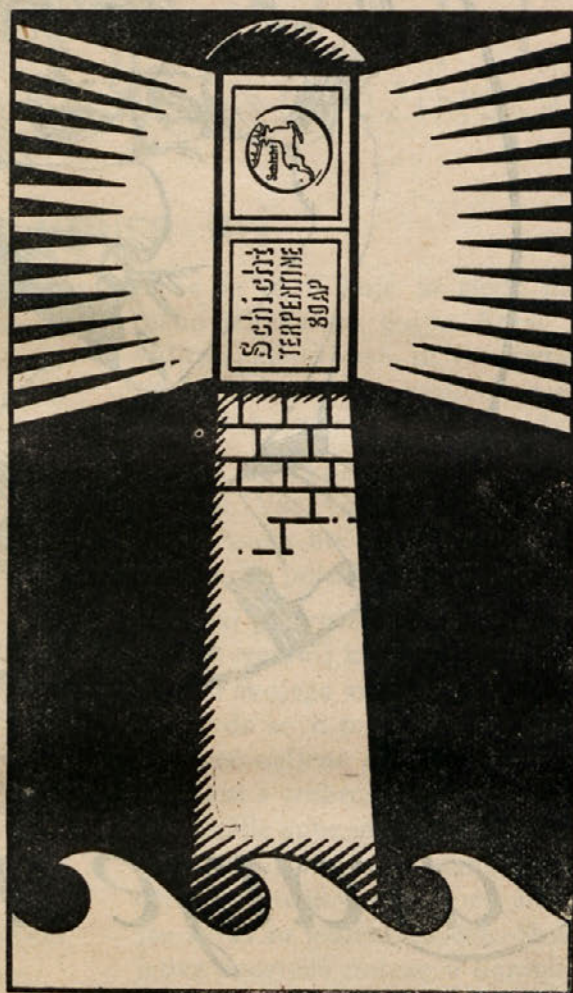
GOSPO- DINJE!

Za božične
praznike
naj vsaka gospodinja
pripravi dobro in
okusno kavo z
našo priljubljeno

**KOLINSKO
CIKORIJO!**

Med **7** prednostmi
ena :

*Posebno
svetlo!*

Znak, da se uporabljajo le čista, naj-
žlahtnejša olja, da se doseže največjo
pralno moč in da varuje perilo le

**Schichtovo
Terpentinovo
Milo**

Zdravje in sreča

Mamica in otročiček, vsa čista dehtita žarita svežosti, okusna, oskrbovana. Veselo zdravje se smeje z lestečimi zobmi. Dnevna gojitev s »Kalodontom« je najsigurnejša pot, da obvarujete lepoto in zdravje Vaših zob.

Sarg'ov

KALODONT

Ivan Albrecht:

Ko umira kri

Aneta je velika in sloka — ali prav za prav ne sloka: nekaj težkega, nekaj uprav bolešno težkega je v tej ženski. Od stebrasto otesanih nog do predolge glave, vse je, kakor da je priroda hotela utelesiti v tej ženi čudo svoje lepote, pa si je predomislila že sredi dela in je napravila karikaturu, neprijetno, skoraj morečo karikaturu.

Žena je gospa Aneta in mati. Ali solnce njenega zakonskega dne se že zdavnaj nagiblje k zatonu. Aneta vidi in ve. S svojimi demonsko črnimi očmi pregleda vse, zlasti sence, ki se zgrinjajo krog nje in segajo že po njej sami, da bi jo objele in zagrnile.

Kadar se Aneta tega zave, divje zapolje po njej. Zahoče se ji dneva, jasnega, vročega dneva in zmage. V srditi strasti poblestevajo oči in kri kliče, kliče, kliče.

Odziva ni. Anetin soprog ljubi mladost in spremembo. Čisto hladno ji priznava vse to. In ona poslušna in občuti njegove besede kakor naostren led. In vse noči so svetle v njeni sobi in vsako jutro je vzglavnica toplo rosna od solz.

Tako trpi Aneta. Soprog je navadno niti ne vidi ali je morda celo noče videti. Prvo se ji zdi nemogoče, drugo strašno in ponižujoče.

Včasih išče opore v deci. Troje dece ima gospa Aneta, troje mladih bitij, ki s svojimi naivno toplimi očmi ne morejo dati materi tiste toplote, ki je išče.

Res, včasih se zazdi gospe Aneti, da so ti trije pari zagonetno črnih otroških oči njeno solnce, poslednja in najtajnejša vsebina njene življenja. Včasih, da! Pa se jih oklene z divjo, vročo, strastno ljubeznijo. Toda odziva ni! Deca splašeno gleda mater, je ne razume

in se je boji. Tuje jo gleda in se ji nekam plaho izmika. In gospa Aneta čuti to in se srdito zaklepa vase. In vsa njena burna materska ljubezen se nenadoma prelije v mržnjo, v občutek bremena, ki ji je odveč.

Vsak njen korak je potlej zgolj iskanje, krik in upor. Vse, vse, le ne noči in tistih hladnih senc. Aneta hoče biti solnce sredi dneva, jasno, žarko poletno solnce, ki greje in pali.

Tedaj ga sreča, ki ga je iskala izza davnih, davnih trenotij, ko je jedva zaslutila neizbežno bližino svojega večera. In ko ga sreča, z grozo opazi, da so ji prejkane noči izprale lase, ki niso več ogljeno črni, temveč že vse pošastno pretkani s srebrnino. Po vratu so se hudobno razmrežile gube in koža na licih je vela z odurnimi, višnjevkasto nadahnjenimi razori pod očmi. On pa je ves jak, zoreč in stasovit, bronasto zdrav in jekleno močan. Moška leta so mu jedva zaostrole poteze v obrazu. Še nič majavega ni na njem. Vse je v tistem zornem zdravju, kakor ga je iskala Aneta v burnem snu neutešene krvi.

«Vekomaj sem te iskala», mu prizna Aneta, ko se vidita in srečata.

Emil se nasmehne. Dobro mu de to priznanje. Zdi se mu potrdilo njegovega zdravja in moči in niti ne čuti revne nagote, ki se razgali pred njim v Anetinih besedah. Demonski plamen njenih oči mu prija, nervozno podrhtevanje umirajoče ženskosti ga prijetno draži in pali. Ne sanje, opojna resničnost se mu zdi vse. Smehljay naklonjenega trenutka, ki nudi razkošje.

«Bodi moj», kriče njene nervozne kretnje.

Emil ljubi ženske ko cvetke metulj. Ni mu do tega, da bi se zaglobil v katero in ostal pri njej, ukoreninjen v plamtečo ljubezen njenega

srca. Nekoč, samo enkrat, je mislil tako, a je spoznal, da se je zmotil. Takrat je bolelo, res, a je premagal bolečino in je zdaj po svoje zdrav.

Aneta sluti vse to in se ga tem tesneje oklepa. Od ure do ure, od hipa do hipa tesneje se ga oprijemlje, da že občuti Emil naposled njezno ljubezen kakor bolečino. Včasih ji pove to z začudenim pogledom, toda ona noče slišati.

«V prepad drviva, Aneta», se premaga Emil.

«V višine, k solncu greva, dragi —»

«Mati si, Aneta —»

«Pridigar! Ali ne vidiš, da sem tvoja, samo tvoja —»

«Ali deca?!»

«Ne ljubiš me, Emil! Lopov si in vetrenjak —»

Njemu je nerodno, ko vidi njene razpaljene oči, ki se kopljejo v solzah. Rad bi ji povedal, kako je z njim. Ali ko jo pogleda, se mu zdi kakor pogorišče. Zato molči in se ne brani, ko se ga ona spet oklene in ga zasiplje s poljubi. Ko pa zagleda troje dece, ki ga motri z vprašajočimi, skoraj v slutnjah sovražnimi očmi, ga zazebe.

«Ni bilo prav, Aneta, in ne more biti. Pusti me, da grem svojo pot. Vrni se k deci —»

Aneta ga gleda, gleda in se divje zasmee.

«Ne boš, prijatelj! Ne boš me spravil kakor list spominov! Oho, Emil, jaz hočem živeti, razumeš, živeti —»

«Živi», sikne Emil, se je s silo otrese in gre.

Tedaj Aneta spozna, da je odpravljena, premagana in zavržena v smrt. Ogoljufana kri in razžaljeni ponos jo razpalita do blaznosti. Hlastno sede in napiše Emilu list. Samo vrstico:

— Teci, teci srca vir krvavi —

Aneta.

Miran Jarc:

Iz mladih pesmi

*Luna tih gaj je posrebrila,
kakor pajčolan megla na trate
se je vlegla. Plaho se je izvila
v vzdih sproščena, modra misel nate.*

*Tu, kjer v molku vse živi, v kristalnem,
si očičencu se oglasila ...*

*In vseširno se je razmahnila
s tvojo moja duša v svetu daljnem.*

List pošlje Emilu, sama pa leže in si odpre žile. Z blaznim smehom premaga bolečino in je zadovoljna, ko vidi, kako vse rdi okrog nje.

*

Ko se gospa Aneta zave, stoji zdravnik pri postelji.

«Samo mirno, prosim! Bo kmalu vse dobro. Še ni nič opasnega.»

Aneta gleda in se boji. Vse ji je tuje, novo, neznano, ko pa se ji polagoma vrne spomin, ostrmi in molči.

Kakor splašena jagnjeta so deca pri postelji.

«Mamica, zlata naša mamica —»

Aneta čuje nežno drhtenje otroške prošnje kakor zvok daljne muzike, ki je ne more doumeti.

«Kje je Emil?» dahne strežnici.

Ko pride on, ga dolgo gleda, gleda in samo gleda. Potem:

«Oprosti, Emil, nisem mogla drugače.»

On jo gleda. Kakor po naključju mu zdrkne na posteljo njen list. Aneta hlastne z roko po njem in ga skrije pod vzglavnico, a on:

«Čemu je bilo treba tega, Aneta, ko vendar vidiš, da je neizbežno tvoj delež večer.»

Nedoumljiv mraz je v teh besedah in Aneta se strese, da deca hkratu vsa splašena šine k njej.

Gospa Aneta topo zastrmi v strop.

«Zbogom», pravi Emil.

«Zbogom», dahne Aneta kakor umirajoč odmev.

In skozi solze vidi, kako odhaja Emil, njen zadnji sen. Potem jo obda tema. Polagoma se šele dvignejo iz mraka trije pari plahih lučk, ki ji zasvetijo, negibno svetijo v samoto.

Aneta se vzdrami in jih začne poljubljati zapored. In v trudni mrak večera dahne topla zarja ...

Miran Jarc:

Iz mladih pesmi

*Ko sem odhajal, sem ti pokazal na zarje
in na zelenje poletja, proseče [ih teče
pročil sem željo ti: «Iz njih mi boš govorila,
četudi bo naju dalja ločila.»*

*Zdaj pa je na poletje pozabljen je belo palo,
mrz je prebudil srcé, da je bolno zaječalo:
«Pridi, pridi! Iz tvojih toplih rok spet zelené
nemi dnevi, sončnost ožive objemil!» [mi*

Umor v bambusovem gozdu

Kriminalna povest. — Japonsko spisal Akutawe Rinotuke.

Kaj je pripovedoval detektivu drvar:

Da, truplo sem našel jaz, in nihče drug. Bil sem zjutraj z zoro, kakor vedno, na gori in podiral bukve. Tam sem naletel v bambusovem gozdu na truplo. Žive duše ni bilo v gozdu, samo bukve.

Truplo v svetlomodri obleki z mestnim klobukom je ležalo z obrazom, obrnjenim v nebo. Na truplu je bil videti samo vbod z bodalcem, in sicer na zgornjem delu prsi. Vse odletelo bambusovo listje okoli trupla je bilo kakor s cinobrom pobarvano. Ne, truplo ni krvavelo

Drvar.

več. Rana se je, mislim, že posušila. Spominjam se, da se je vanjo vsesala neka zelena muha, ki se ni nič zmenila za moje korake. Ali sem videl bodalce ali kaj drugega? Ne, ničesar ni bilo več tam. Samo vrh je ležala na koreninah bukve, poleg katere je počivalo truplo. In pa... da, saj res, spominjam se: razen vrvi je ležala tamkaj še ženska lasnica. Samo te dve stvari sta ležali tik trupla. Človek se je moral obupno boriti pred smrtjo, ker je bila trava in listje krog in krog popolnoma poteptano. Ali sem videl kakega konja? Nisem. Kraj je tako zarasel, da bi konj ne mogel skozenj. Cesta drži po drugi strani gozda.

Izpoved budističnega meniha-romarja:

Jaz sem umorjenca srečal... včeraj... da, mislim, da je bilo okrog poldne. Srečal sem ga na poti med Sekijem in Jamasinom. Šel je iz Sekija z ženo, ki je jezdila. Obraza žene nisem videl, ker je padal čezenj del frizure in pokrivala. Konj je bil črn in je imel, se mi zdi, kratko grivo. Višina konja? ... Tako: štiri do pet sunov, ali pa...

Posebno natanko vam ne morem povedati; kako bi znal presoditi jaz, menih... Kar se tiče moškega, je imel meč in lok s pšicami. Zdajle se čisto dobro spominjam, da je imel v tulcu do dvajset streljic.

Niti v sanjah bi si ne bil mogel misliti, da se bo kaj takega zgodilo s tem človekom. Človeško življenje je res podobno rosi ali sevu bliska. Strašno. Ne da se povedati z besedami, kako strašno je to.

Menih.

Izpoved stražnika:

Jaz sem vjel razupitega razbojnika Tads-jemaruja. Zdi se mi, da takoj nato, ko je bil padel s konja. Ležal je na kamenitem mostu

pri Avatagutiju. Kdaj da je to bilo? Preteklo noč, krog ene. Takrat, ko ga nisem mogel vjeti, je nosil zeleno obleko in meč kakor zdaj;

Stražnik.

samo da je zdaj nosil še lok in strelice. Da je tudi umorjeni imel tak lok in strelice? E, potem je ta uboj delo Tadsjearuja. Lok, usnjeni črni tulec s sedemnajstimi strelicami s sokoljimi peresi — vse to je bilo brzkone umorjenčevo. Da, konj je bil črn in je imel pristrizeno grivo. Usoda je pač hotela, da ga konj vrže raz sebe. Konj se je pasel poleg ceste in vlačil uzdo za seboj.

Ta Tadsjearu se razlikuje od vseh drugih razbojnikov, ki izvršujejo svoj poklic v mestu, po tem, da ljubi ženske. Lani so našli na gori za svetiščem Akitoribe, posvečenim Bindsuruju, dekleta in ženo, obe mrtvi. Prišli sta gotovo molit. Pravijo, da ji je ubil Tadsjearu. Če je res on morilec tega človeka, kam je potem izginila žena, ki je jezdila konja? Oprostite, ali opozarjam vas na to okolnost.

Kaj je izpovedala neka starka:

Da, to je truplo moža, ki se je bila z njim poročila moja hči. Rodom ni iz prestolnice. Samuraj je iz mesta Kokufuja, iz pokrajine Vakasa. Pisal se je Kanadsava Tekehiro in je štel 26 let. Ne, uboj se ni mogel izvršiti iz osvete, ker je bil pokojni mehak in blag človek. Moja hči? Ime ji je Masae in je izpolnila

devetnajsto leto. Silno je podjetna in v marsičem dosega moškega, a doslej ni imela nobenega ljubimca razen Tekehire. Obraz ji je zagorel, ob levem očesu ima znamenje. V splošnem pa ji je obraz majhen in podolgovat.

Tekehiro je odšel včeraj z mojo hčerko na pot v Vakaso. Kdo bi si bil pač mislil, da se bo dogodila taka nesreča? Toda, kje je moja hči? Rotim vas, uslišite prošnjo stare žene... poiščite mi hčer... preiščite vsako travo in vsak grm. Kakšen krvoses mora biti ta razbojnik Tadsjearu... saj mu je menda tako ime... Ne le zeta... celo hčer mi je... (Prenehaj, zajoče.)

Stara žena.

Priznanje Tadsjearuja:

Tega človeka sem ubil jaz. Kam da je izginila žena? Tega niti jaz ne vem. Stojte, nikar ne padite po meni, lahko me mučite kakor vam drago, a česar ne vem, vam ne morem povedati. Sklenil sem, da nič ne utajim in da bom govoril čisto resnico.

Včeraj, malo po obedu, sem srečal oba zakonca. Veter je dvignil pajčolan z njenih kit in zagledal sem njen obraz. Samo za trenutek... toliko da sem ga pogledal, že je padel pajčolan. Takoj sem sklenil, da moram to ženo ugrabiti, pa če bi moral tudi ubiti moža.

Kaj? Ni tako težka stvar, ubiti človeka, kakor si vi zamišljate. Če hočeš ugrabiti ženo,

moraš vedno ubiti moža. Le kadar ubijam jaz, zgrabim za svoj meč. Ljudem pa, kakršni ste vi, ni treba meča; vi ubijate s svojo oblastjo, s svojim zlatom, včasih celo s svojimi lokavimi

Razbojnik Tadsjamaru.

besedami. Ne pocedi se kri, človek ostane živ, a vendarle je to uboj. Ko bi človek pomislil, čigav greh je večji, vaš ali moj, bi težko odločil. (Se roga.) Seveda, zelo lepo je, če lahko ugrabiš ženo, ne da bi ti bilo treba ubiti moža. Jaz pa sem takoj sklenil, da ga ubijem. Tega pa — na žalost — ne storimo kar na cesti. Izmisлил sem si način, da izvabim oba v goro.

To je bilo silno lahko. Ko sem ju došel, sem jima začel pripovedovati: «Vidita, tamle na oni gori je starodaven grob, v katerem sem našel mnogo ogledal in mečev. Da bi tega nihče ne izvedel, sem vse stvari skrtil v bambusov gozd na drugi strani gore. Če želita, vama lahko vsako stvar prodam za skromno plačilo.»

Mož se je vjel na moje besede in — lakomnost je strašna stvar — usmerila sta konja za menoj v goro. Ko smo se približali goščavi, sem dejal, da so stvari tam zakopane in da si jih moramo skupno ogledati. Mož, ki so mu oči kar gorele od lakomnosti, je bil seveda takoj zadovoljen z mojim predlogom. Žena pa je rekla, da naju bo kar tule počakala, in ni razjahala konja. Temu se nisem prav nič čudil, ker je bil gozd silno zarasel. Videl sem, kako

gresta oba lepo v mojo past, in stopil sem z možem v goščavo. Tam sem planil nanj in ga vrgel na tla. Mož je bil močan — ni nosil zastonj svojega meča — pa sem ga vendarle privezal na korenine neke bukve. Odkod da sem imel vrv? Saj jo nosim vendar neprestano s seboj, za vsak slučaj. Razbojnik potrebuje vrv vsak čas. Da bi mož ne kričal, sem mu zamašil usta s suhim bambusovim listjem. Tako je bila vsa stvar v najboljšem redu. Ko sem opravil z njim, sem odšel po ženo in ji dejal, da je možu nenadoma postalo slabo. Prosil sem jo, naj gre za menoj. Tudi tu je šla stvar še v redu. Prijela me je za roko in šla v goščavo. Ko pa sva prišla do moža in je zapazila moža privezanega, je izdrla bodalce. Take žene še nisem videl. Ako bi se bil v tistem trenutku količkaj obotavljal, bi mi bila zabodla bodalce v rebra. In ako bi bil skočil vstran, bi me bila ranila ker je suvala z bodalcem na vse strani. A jaz nisem zastonj Tadsjamaru. Uspelo mi je, da sem ji iztrgal bodalo iz roke, ne da bi mi bilo treba pri tem uporabiti meč. Pa naj si bo žena še tako hrabra, če nima orožja v roki, se ne more upreti nikomur... In tako sem si jo prisvojil, ne da bi bil vzel možu življenje.

Da, ne da bi bil vzel možu življenje... Niti na um mi ni prišlo, da bi ubil moža, ko sem bil vendar že dosegel svoje. A ko sem namez raval pobegniti iz goščave, je planila žena, ki sem jo bil pustil objokano na zemlji, k meni in me zgrabila za roko. Iz njenega sunkovitega ihtenja sem razbral besede: «Eden vaju dveh mora poginiti, ali vi ali on. Rajši umrem kakor da bi prenesla to, da me kdo onečasti vpricho drugega moškega. Pa naj si že bo kakorkoli: z njim pojdem, ki ostane živ.» Vidite, tako mi je rekla z jokavim glasom. In tedaj je vzplamtela v meni želja, da ga ubijem. (Vznemirjen.) Vam se seveda zdi po teh besedah, da sem bolj sirov od vas. Nikakor ne, to se vam samo zdi, ker niste videli obraza te ženske. Ko se je moj pogled srečal z njenim, se je porodila v meni želja, da jo vzamem za ženo, za vsako ceno, pa naj bi tudi strela udarila vame. To je bila edina misel mojih možganov. A nikar si ne mislite, da je bila to le pohotna želja. Ko bi bilo šlo samo za strast, bi jo bil zavrgel in pobegnil. Ne bi bilo treba, da oškropim svoj meč z njegovo krvjo. Ko sem v tisti poltemi gozda strmel v njen obraz, je rasla v

meni iz hipa v hip želja, da ne grem nikamor prej, dokler ne ubijem moža. A če je že treba ubiti človeka, ga ne smeš ubiti na podel način. Osvobodil sem ga vezi in ga pozval na borbo z meči. Pod bukvo ste našli vrv; jaz sem jo bil vrgel tja. Mož se je penil od srda, zgrabil je svoj veliki meč in šel molče nadme. Kako se je dvoboj končal, si je lahko misliti. Pri tri in dvajsetem udarcu sem mu z mečem preklal prsi. Pri tri in dvajsetem udarcu! — nikar ne pozabite tega. Čudil sem se temu človeku. Na vsem svetu je bil on edini, ki je odgovoril na dvajset mojih udarcev. (Se pretkano smeji.)

Kakor hitro je padel, sem se obrnil k ženi, držec v rokah okrvavljeni meč. A nje ni bilo več. Iskal sem med drevjem sledove njenega bega. A odletelo listje mi ni razodelo nič. Ko sem posluhnil, sem slišal samo smrtno hropenje moža.

Premišljal sem: morda je žena v začetku dvoboja pohitela iz gozda, da pokliče na pomoč. Vzel sem mrtvemu možu meč, lok in strelice ter odšel na cesto. Zakaj moral sem rešiti svoje življenje.

Konj se je mirno pasel. O nadaljnjem ni vredno, da bi govoril. Povem naj samo še to, da pri vходу v mesto nisem imel več tistega meča. To je vse moje priznanje. Vem, da bo moja glava padla. (Izzivajoče.) Prosim, da me najstrože kaznujete.

Izpoved žene, ki je pobegnila v budistični samostan Simsuderu:

...Ko se me je bil človek v modri obleki polastil, se je obrnil k mojemu možu in se začel krohotati. Kako hudo je moralo biti mojemu možu! In čim bolj se je zvijal, tem globlje so se mu vrezavale vrvi v telo. Kakor brez uma sem pohitela k svojemu možu. Ne, hotela sem pohiteti, a me je razbojnik vrgel na tla. In prav tedaj sem zapazila, da se oči mojega moža čudno bleste. Nemogoče je popisati ta blesk z besedami. Kadarkoli se spomnim tega pogleda, vzdrhtim po vsem telesu... Moj mož ni mogel izreči niti besede, pa je v tem hipu vse svoje občutke izražal s pogledi. V njegovih očeh ni bilo ne žalosti ne srda, v teh pogledih sem opazila samo ledeno odvratnost. Zakričala sem, a ne, ker me je razbojnik vrgel na tla, marveč ker sem bila opazila ta pogled. Onesvestila sem se.

Ko sem se zavedla, ni bilo človeka v modri obleki nikjer več. Moj mož je bil še vedno privezan k bukvi. Dvignila sem se z osutega bambusovega listja in ogledovala obraz svoje-

Žena.

ga moža. A njegov pogled je bil isti kakor malo poprej: leden prezir in mržnja. Ne morem vam popisati, kako mi je bilo takrat pri duši. Bila je žalost, stud, jeza, vse hkrati. Omahovaje sem stopila k možu: «Poslušaj, po vsem tem, kar se je pripetilo, ne morem več živeti s teboj. Odločila sem se, da umrem. Ali... tudi ti, tudi ti boš umrl. Ker si videl mojo sramoto.» Vso svojo moč sem zbrala, da sem lahko izgovorila te besede. Mož pa me je še vedno opazoval z besnim pogledom. Položila sem mu svojo roko na prsi, ki so se sunkovito dvigale, iskala sem njegov meč, a ga je bil razbojnik vzela s seboj. Nikjer nobenega orožja. K sreči je ležalo pred mojimi nogami bodalce. Visoko sem dvignila roko z bodalcem in ponovila: «Najprej ubijem tebe, potem sebe.»

Ko je mož slišal moje besede, je siknil skozi zobe: «Zabodi!» Skoraj nezavedno sem mu porinila bodalce v prsi. Onesvestila sem se. Ko sem se zavedla in pogledala naokrog, sem zapazila moža, še vedno privezanega k bukvi, bledega obraza, brez diha... Zatrla sem v sebi ihtenje in mu presekala vrvi. Potem... po-

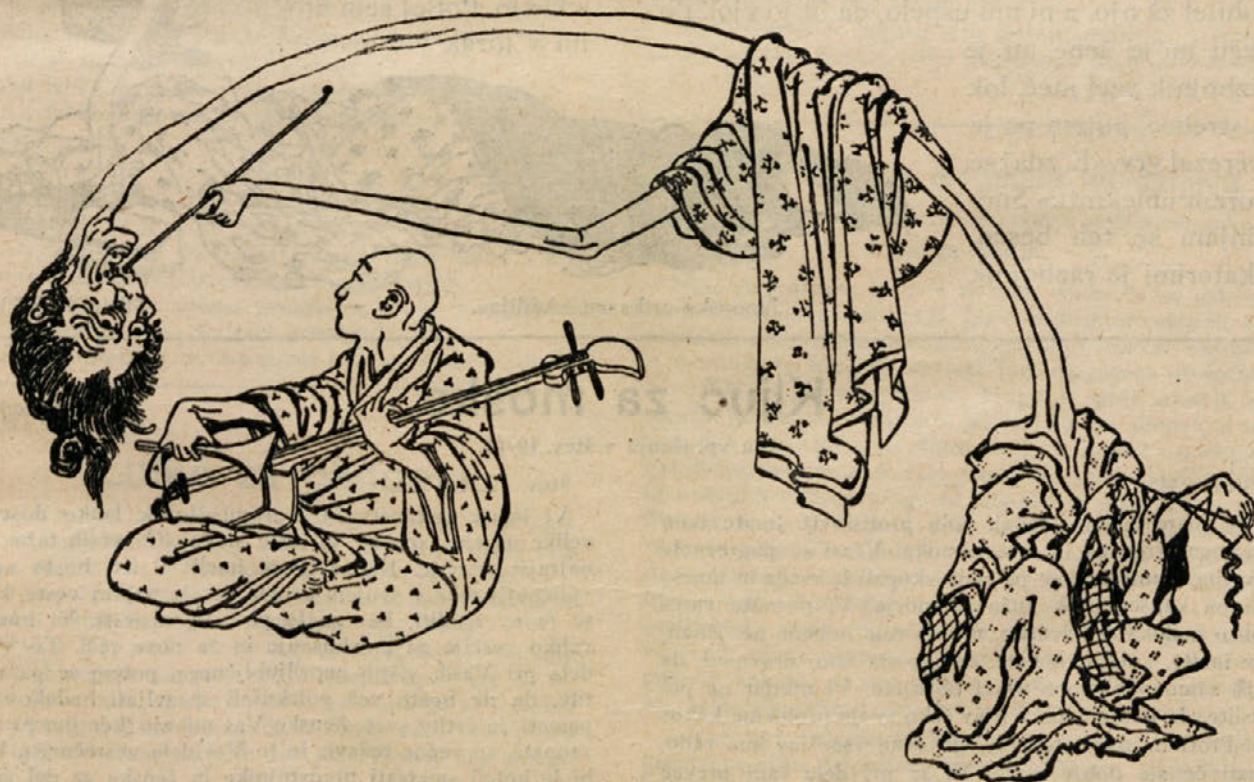
tem ... nimam moči, da bi izrazila, kako mi je bilo potem. Navzlic vsem naporom si nisem mogla vzeti življenja. Poizkušala sem, da bi si z bodalcem prerezala grlo, poizkušala sem, da bi se vrgla v reko ob vznožju gore, a se vendar nisem mogla odločiti, da bi umrla. Še živim. Seveda se nikakor ne postavljam s tem. (Se žalostno nasmehne.) A kaj bi — jaz, ki sem ubila svojega moža, ki me je onečastil razbojnik ... Jaz ... jaz ... (Krčevito zaplaka.)

Povest duše pokojnika, ki govori po besedah prerokinje v sintoističnem svetišču:

... Ko je razbojnik dosegel pri ženi svoj namen, se ni dvignil, ampak jo je začel tolažiti. Izpregovoriti nisem mogel. Telo sem imel zvezano, a usta polna listja. Vendar sem ženi z očmi dajal znake: «Ne verjemi besedam tega človeka. Vse, kar govori, je laž.» A moja žena je žalostna sedela na suhem listju in pazno ogledovala svoja kolena. In — pomislite — zdelo se mi je, da rada posluša besede razbojnika. Zvijal sem se od ljubosumnosti. A razbojnik ji je večje govoril in pripovedoval vse mogoče stvari. Če pade žena v nečistost, ji je zelo težko živeti še nadalje z možem. Kaj bi ne

bilo bolje, da gre z razbojnikom, kakor pa da ostane pri možu? On, razbojnik, da se je odločil za tako dejanje le zategadelj, ker mu je ona ugajala. Razbojnik je postajal z besedami vse bolj drzen. Ko je bil razbojnik izgovoril zadnje besede, je moja žena dvignila glavo. O — še nikoli ni bila moja žena tako lepa kakor tisti hip. A kaj je odgovorila moja žena razbojniku, medtem ko sem bil jaz privezan k drevesu? Dasi sem zdaj že mrtev, vendar vse zavre v meni, kadar se domislim odgovora. Moja žena je odgovorila: «Prosim vas, vzemite me s seboj, kamorkoli hočete.» (Dolg odmor.)

A zločin moje žene je šel še dalje. Ako bi bilo samo to, bi se tako zelo ne mučil. Žena je namreč razbojnika prijela za roko in je že hotela oditi iz goščave, kar je iznenada pokazala name, silno pobledela in dejala: «Ubijte ga! Ne morem živeti z vami, dokler je on živ.» Kakor ponorela je ponavljala: «Ubijte ga! Še zdaj me te besede kakor vihar suvajo v prepad. So že sploh kdaj izgovorila človeška usta take besede? So že sploh kdaj človeška ušesa slišala take besede? So že sploh kdaj ... (Se porogljivo zakrohoče.) Celo razbojnik je prebledel ob teh besedah. Moja žena se je čvrsto oklenila njegovih rok. A on jo je motril in ni od-

Ženska pošast «Juki-Ona».

Čitaj «Japonske prikazni in demoni» v «Našem obzoru», stran 153, štev. 10-11.

govoril nič. In tisti hip jo je vrgel ob tla. (Se spet porogljivo zasmije.) Razbojnik je mirno sklenil roke in me pogledal: «Kaj bi s to ženo? Naj jo ubijem ali pomilostim? Pokimajte z glavo namesto odgovora. Ubiti?» Za te besede bi vse oprostil razbojniku. (Dolg molk.)

Umorjenec.

Medtem ko sem jaz še premišljeval, je planila moja žena s krikom v goščavo. Razbojnik je pohitel za njo, a ni mu uspelo, da bi jo vjel. Po begu moje žene mi je razbojnik vzel meč, lok in strelice, potem pa je prerezal vrvi. «E, zdaj se moram umekniti.» Spominjam se teh besed, s katerimi je razbojnik

odhitel iz goščave. Ko je izginil, se je vse umirilo. Ne, nekje sem začul rahlo ječanje. Prisluhnil sem. In, pomislite, pogodil sem bil, da je bilo to moje lastno ječanje. (Dolg molk.) Končno sem se osvobodil vrvi. Pred menoj je ležalo bodalce, ki ga je pustila moja žena. Vzel sem ga in si ga pri tisti priči porinil sebi v prsi. Začutil sem v ustih nekak klobčič zoprnega okusa, a bolečine nisem občutil nikakršne. Ko so se mi prsi popolnoma ohladile, je nastala krog mene popolna tišina. O kakšna tišina je to bila. In jaz sem ležal in utonil v tej tišini... Tedaj pa se je nekdo priplazil do mene. Hotel sem pogledati, ali je krog mene tema in mrak. Ta nekdo je z nevidno roko pazljivo izvlekel bodalce iz mojih prsi. Hkrati so se mi usta napolnila s krvjo. Potlej sem utonil v mrak večnosti...

Japonska prikazen «Aždija».

(Priredil Kč.)

Ključ za moške

(Konec.)

Na vprašanja v štev. 10/11.

Štev. 2345:

Vi imate čuden značaj, poln protislovij. Imate temperament trgovca in srce pesnika. Včasih se pogreznete v vrtnice, potem bi se pa radi izkopali iz vsega in umeknili na kakšen otok Južnega morja. Vi poznate zares dobro malokatero žensko, morda celo nobene ne. Znanecv imate, kolikor hočete, ampak ste tako uravnani, da rajši samo površno z njimi občujete. Vi nikdar ne pomislite, da imajo ženske prav tako svoje probleme kakor Vi. Proti moškim ste bolj zgovorni, vse Vas ima rado, zlasti če ste dobre volje. Vi se pri delu radi preveč ženete, kadar se utrudite, ste pa malodušni. Negujte svojo praktično stran!

Štev. 12.345:

Vi imate lastnosti, ki z njimi človek lahko dosega velike uspehe, ampak Vi niste srečni. O svojih težavah najrajši molčite. Kadar boste imeli 40 let, boste najvplivnejši mož v svojem krogu, ker že naprej veste, kaj se mora zgoditi, ker znate pač organizirati. Vi imate veliko veselje za poizkušanje in za nove reči. To Vas dela pri Vaših višjih nepriljubljenega, potem se pa rotite, da ne boste več poizkušali spravljati bedakov k pameti, in ertite svet. Ženske Vas mikajo, ker jim pa ne zaupate, so večne težave, in to Vas dela nesrečnega. Ko bi le hoteli smatrati predstojnike in ženske za del življenja, ki se ne dá predrugačiti, bi si prihranili marsikatero bridko urico!

Ali hočete izvedeti resnico o sebi? - Mi Vam jo povemo!

Nov način spoznavanja samega sebe.

(Nadaljevanje.)

Vprašanja za ženske

(Ključ v prihodnji številki.)

Skupina 1:

- Ali bi se radi vozili z letalom?
- Če zaslišite ponoči ropot, ali vstanete in pogledate, kaj je?
- Ali ste tudi Vi ženska, ki mora vsako novost preizkusiti?
- Ali bi svojo hišo poslikali z živomodro barvo, ko bi se Vam ravno zahotelo?
- Ali bi posegli vmes, ko bi kakšna ženska pretepala na cesti svojega otroka?

Skupina 2:

- Ali ste kdaj histerični?
- Ali bi tekli pol ure, da bi videli kakšno parado?
- Ali jokate v gledališču?
- Ali je veliko ljudi, ki Vam presedajo?
- Ali imate hude simpatije in antipatije?

Skupina 3:

- Ali neradi vprašate za svet?
- Ali nimate navade odnehati zaradi ljubega miru?
- Ali ste si sami krivi svojih zmot?
- Ali rajši čitate to, kar Vas veseli, kakor tisto, kar Vam drugi nasvetujejo?
- Ali se bolj veselite dela, ki Vam uspe, kakor pohvale, ki jo dobite za delo?

Skupina 4:

- Ali se rajši sami odločite kakor da čakate, kako se bo stvar sama zasukala?
- Ali dosegate iste uspehe kakor vaše znanke?
- Ali se zanesete na svojo sodbo?
- Ali lahko pozabite svoje neuspehe v družbi?
- Ali lahko odgovarjate na ta vprašanja, ne da bi se zatajevali?

Skupina 5:

- Če nosi ženska, ki je ne marate, klobuk, ki se ji lepo poda, ali bi ji mogli to povedati?
- Ali radi vidite tri izmed zadnjih petih ljudi, s katerimi ste govorili? (Pričujoči so izvzeti.)
- Ali radi vidite večino prijateljev svojih prijateljev?
- Ali mislite, da se bo svet poboljšal?
- Ali uporabljate iz obziranosti laži, da osrečite ljudi?

Robert Michel:

Lutke za oknom

Lutka plavolaska: ... saj je vseeno, če je naša telo iz žaganja ali konjske žime in če je naša glava ota ali pa napolnjena c čimerkoli. Gre samo za celoto.

Lutka črnolaska: Jaz sem vsa iz lesa. Prodajalec je rekel dami, da sem iz najboljše ebenovine.

Lutka plavolaska: Ne razumeš me... Ne gre za to, ali imamo enotno dušo ali ne. Ampak gre za to, ali se glava, telo, obleka in izraz ujemajo, da se kažemo svetu kot nekakšna harmonična bitja, kakor so to pač tudi ljudje, ki smo po njih narejene. Medve sva odlični lutki.

Lutka črnolaska: Prejšnji teden sem stala v oknu med različnimi drugimi lutkami, ki so bile narejene

za igračke otrokom. Bile so vse druga drugi podobne. Lutka plavolaska: To so bile lutke iz ene tvornice, narejene najbrže s stroji. Te nimajo duše. Seveda, tudi taka lutka lahko dobi dušo, ako se otrok z njo igra. Ali potem v njej to ni lutkina duša, ampak je to del duše otroka.

Lutka črnolaska: In naša duša?

Lutka plavolaska: Me imamo duše od svojih stvarnikov, kakor imajo otroci duše od svojih staršev.

Lutka črnolaska: Hotela bi, da bi me bil blondin, ki me je naredil, naredil za plavolasko in ne za črnolasko.

Lutka plavolaska: Kaj se boš pritoževala! Saj si posneta po znameniti svetovni plesalki.

Lutka črnolaska: So pa vendar tudi lutke, ki so mi na las podobne. Morda je samo ena izmed nas pristna. In če se to izve, bodo ostale sumničili, da niso pristne.

Lutka plavolaska: Ne boj se, ti si pristna... Vidiš tistole ženo pod drevesom?

Lutka črnolaska: Ki ima v očeh toliko žalosti?

Lutka plavolaska: Da. Roke te žene so me naredile. Mnogokrat je govorila z menoj, ko me je ustvarjala.

Lutka črnolaska: Daj, pripoveduj, prosim...

Lutka plavolaska: Moje mehko telo je bilo skoraj že narejeno. Samo nekaj šivov je bilo še treba. Kar preneha žena in reče:

«Stoj! Srca še nimaš!»

In vzela je okrogel, mrzel kamen in mi ga vsadila v levo stran.

«S kamenitim srcem se lahko živi», je rekla in vzdihnila...

Mlad človek, ki je pred izloženim oknom poslušal ta razgovor, se je obrnil in pogledal preko ceste. Videl je, kako mlada žena odhaja. In v njej je videl skrb in trpljenje. Morda trpi zaradi bede?

Mladi človek je potipal svoj zadnji srebrnjak v žepu, se ozrl na vse strani in odšel negotovo v nasprotno stran.

(Prevedel I. V.)

Prva brezžična diagnoza na daljavo

Iz Berlina v Južno Ameriko brezžično prenesena slika očesnega ozadja.

Neki Argentinec, ki je v Berlinu obolel, si je dal na berlinski kliniki preiskati oči. Da so si diagnozo olajšali, so napravili ophthalmoskopično fotografijo očesnega ozadja. Argentinec je želel, da obveste tudi njegovega očesnega zdravnika v Buenos Airesu, ki ga je prej zdravil, o uspehu preiskave. Trajalo bi pa vsaj 16 dni, preden bi ta zdravnik prejel sliko mrežnice, ko bi jo poslali s poštnim parnikom, časa pa nj kazalo gubiti. Sklenili so zatorej, da uporabijo brezžično progo za prenašanje slik iz Berlina v Buenos Aires, ki jo je otvorila za poizkušnjo Telefunken za transradio. Transradio je poslal s pomočjo svoje oddajne postaje na kratke valove v Nauenu sliko očesne notranjosti v 8 minutah v Buenos Aires. Tam se je fotografija tako jasno reproducirala, da je mogel argentinski zdravnik takoj napraviti diagnozo in z enako oddajno postajo, kakršno so uporabili za prenos slike, svoje mnenje radiotelegrafirati svojemu berlinskemu tovarišu.

Zdravniška diagnoza hude bolezni s pomočjo brezžično prenesene slike na daljavo preko 12.000 km, ali je treba boljšega dokaza za visoko stopnjo, ki jo je dosegla radiotelegrafija slik in radiotelefonija Telefunken, ali je treba lepšega zgleda za različno dobrotvorno uporabnost radia?

Toaleta za otroke

Štirje klobuki za deklice: 1.) Klobuček iz svetlo-rožnate klobučine, na kateri je inkrustiran kostanjastorjav žamet. — 2.) Siv klobučinast klobuček s cveti iz rjavega satena. — 3.) Klobuček iz tegetnomodrega rižastega žameta, okrašen s činčilo in srebrnim cvetom. — 4.) Klobuček iz rdečega svilenega marokena s temnimi cveti (lahko je pa tudi navaden klobuček iz sukna s suknesnimi aplikacijami v drugačni barvi — kakršna je že obleka).

Desna slika zgoraj: Plaščki za dečke: raglani in navadni plaščki. Raglan se težko prenaredi in ni tako praktičen kakor plašč z všitimi rokavi.

Desna slika spodaj: Plaščki za deklice: 1.) Iz tegetnomodrega velursatena s sivim krznom okoli vratu. — 2.) Iz diagonala peščene barve z izrezanimi deli in s pasom iz rjavega usnja. — Plašček s kepom iz modrega volnenga blaga. Rokavi so obšiti s temnejšim blagom iste vrste.

Dve ljubki moderni figurici.

Plašči in obleke

1. in 2. Ansambl obleke in plašča. Obleka je iz rdečega krepsatena. Volani in del rokava so iz črnega krepsatena. Paspula označuje pas in obroblja vratno izrezo in nastavek na rokah. Plašč je iz rdečega ža-

meta s črnim astrahanom in črnimi paspuliranimi linijami. — 3. in 4. Drug model ansambla plašča in obleke. Obleka je iz sivnega krepromena z ovrtnikom iz rožnatega žoržeta. Plašč iz črnega sukna s sivo lisico.

Ostaneek je bil v listnici, ta pa na varnem. Ali tedaj pa tedaj sem si moral otreti čelo. Ivona se je spočita in srečna potapljala v množici liki riba v vodi, jaz pa sem trudoma rinil za njeno sledjo. Včasih se je okrenila proti meni, da bi me z nasmeškom podžgala, in enkrat mi je rekla:

«Koliko ljudi! Če te kakšni možicliji sledijo, se morajo presneto bati, da se jim ne izmuzneš izmed prstov...»

Sleduhi so bili za menoj, o tem skoro ni dvoma, vendar doslej nisva še nič opazila. Sicer se nisva neprenehoma čuvala, zlasti ne po skladiščih, saj tod je bila pozornost moje mladoletnice obrnjena zgolj na kopo nakitja, po katerem je hrepenela, jaz pa sem ves svoj napor uporabil v to, da nisem izgubil nje izpred oči. Najprej si je kupila ročno torbico.

«Moja je popolnoma ogoljena», mi je dejala. «In pa tako majhna je.» «Ampak tale je pač velika», sem rekel. «Menda nimaš toliko stvari, da bi jih noter devala?»

«Zdaj jih še nimam, ampak v kratkem jih bom.»

Kupila si je beležnico, škrabico za sladčice, škatlo za puder in kaj vem koliko predmetov iste bira in baže. Drobiž v hlačnem žepu se mi je manjšal. Dobesedno sem čutil, kako se mi topi pod roko. Zaskrbelo me je.

Gredeč mimo oddelka z dragulji, sem ji moral nabaviti prav srčkano naprsno iglo.

«To», je rekla Ivona, «bo spomin za Lucijo Blanchardovo... V nedeljo jo obiščeva...»

Lucija Blanchardova, ena izmed naših malih tovarišic v hiši Julija Rikarda, je bila zelo čedna temnolaska, jako krotka, jako pametna... Močno sem ji bil naklonjen. Vedeli smo, da je edina opora stari bolehnii materi. Drugega ji ne bi bil mogel očitati kakor neko romantično vzhičenost, v ostalem dovolj opravičljivo pri osebi, ki od zore do mraka pretipkuje romane. Zadnje dni, kar sva jih prebila v Mučeniški ulici, je njeno vedenje vzbudilo mojo zvedljivost. Postala je bila redkobesedna in človek bi bil dejal, da kakor po načrtu pazi na to, da naju ne bo pogledala, Ivono in mene. In kadar so njene otožne oči po naključju srečale najine, jih je neutegoma proč obrnila. Kaj neki ji je bilo in v čem ji je mogel biti najin pogled neprijeten?

Ko sva si omislila naprsnico, je bilo konec najine obhoda po veletrgovinah. Vzel sem to na znanje z veseljem, ki mi ga ni bilo moči prikrivati.

«Zdaj pride resno nakupovanje», je napovedala Ivona.

Zapeljati naju je velela na Operno cesto k prodajalcu električnih priprav in si nabavila dve žepni svetiljki ter nadomestnih baterij. V

sosedni hiši ima orožar prodajalno. Tja je vstopila potem. Izbrala si je samokres, si ga dala nabiti in ga vtaknila v svojo torbico.

«Dajte mi tudi vse, kar je potreba za mazaenje... pa sto nabojev...», je dejala prodajalcu.

Najina poslednja pot je bila k Civetti na trgu Francoskega gledališča. Ondi si je Ivona dala napolniti drobnege tobaka v roženo tobačnico in me prosila, naj si jo denem v žep. Razen tega mi je naprtila veliko škatlo iz lepenske, ki je vsebovala petdeset lončenih pip najnavadnejše vrste, imenovane kratka lula ali pri nas kranjščica.

«Čedre so zame», mi je pojasnjevala, medtem ko smo drčali proti Neuillyju. «Napraviti si hočem strelišče na vrtu ali v kleti, da se izvežbam z revolverjem... Njuhanec je pa zate, ki ne maraš strelnega orožja... Če te kdo napade, mu treščiš v oči vsebino svoje tobačnice; in to ima tudi svoj učinek...»

Znočilo se je že, ko sva dospela na Bineaujev bulvard. Odšla sva v svoje sobe. Seznanila sva se bila z vsemi koti in zakotki hiše (razen kleti in podstrešja), ko sva popoldne iztikala po njej, in vedela sva, kje je iskati to ali ono potrebno stvar. V omari za perilo sva dobila, kar je bilo treba, da sva pripravila mladenki posteljo, kakor tudi oprani rjuhi in prevleko za moj podzglavnik. Vračala sva se s polnimi rokami posteljnine in najini koraki niso kalili tišine, kajti ozki hodnik je bil prestrt z debelo preprogo; tedajci pa se je Ivona ustavila in zamrmrala:

«Poslušaj...»

Slišal nisem nič. A vem, da ima tanek posluh. Morala je zaznati nenavaden šum...

Pretvoril sem se bil v soho, zadržujoč sapo, in tri ali štiri sekunde mi je srce nehalo tolči. Črez trenotek je mladenka polglasno izpregovorila:

«Mogoče sem se zmotila...»

«Kaj pa je bilo?» sem dahnil.

«Ne vem... Človek bi bil dejal, da spodaj nekaj poka... Deščica v vloženi h tleh ali vrata...»

Z brado je pokazala proti drugemu koncu hodnika. Električna žarnica, ki je visela na sredi, je le nedostatno razsvetljevala oba kraja. Ni nama bilo potreba iti do onega konca, kjer je Ivona po svojem mnenju razločila sumljivo pokanje, kajti najini sobi sta bili bliže in bila sva malone pri njih. Ali Loustaujeva hči je odložila kopico posteljne prtenine, ki jo je nosila, me prosila tobačnice, mi jo iztrgala iz roke, ko sem zamomljal, da bi jo moral v potrebi jaz rabiti, ter odhitela naravnost proti senci, ki jo je na mah razpršila s svetlim pramenom svoje žepne električne svetilnice... Tudi jaz sem bil izpustil

svoje rjuhe in dotekel na konec mostovža v istem času kot Ivona, pripravljen, da se zaženem med njo in nevarnost... A snopec žarkov, švigajoč sem ter tja, ni razkril nič izrednega. Na desni in na levi sva imela zid, ponekod obit z rumenim opažem, a pred očmi duri, o katerih sva vedela, da drže v majhno čumnato... Ivona je sunkoma odprla te duri in ne prestopivši praga, zasukala prekidalu, pritrjeno ob vhodu. Stropna svetiljka se je prižgala in izba se je pokazala s svojo prašno plastjo na pohištvu, ki ga ni bil morda že tedne in tedne nihče obrisal.

«Stranišča ni, da bi se mogel kdo v njem skriti...» je rekla Ivona.

«Ne rečem, ampak v tej omari?» sem šepetal. «Pa pod posteljo?»

«In v peči?» se je rogala Ivona, da bi me pomirila. «Ne, nikogar ni tu, to se takoj vidi. Gotovo sem se poprejele zmotila... Bogme! Miši morajo biti v tem domu... in potem les večkrat sam od sebe škriplje... Sicer pa, glej, za vsak slučaj...»

In kakor je storila zdolaj nekoliko ur po prej, da se je iznebila skrbi zastran pritličja, je zasukala ključ in ga potegnila iz ključavnice.

«Pojdiva postiljat», je zaključila.

Čim je bilo postlano, sva se malce ocedila, potlej pa sva krenila doli ter odnesla s seboj ključa od obeh sob. Ivona je nosila na levici novo torbico, kjer je bil samokres.

«Otodbi bi ga bila morala imeti pri sebi», je dejala. «Pozdaj se ne bom več ločila od njega. Ti pa imej tobačnico pripravljeno... pa svetiljko.»

Dospela sva pod stopnišče. Električne žarnice ob njem in več drugih v bližini po veži so v izobilju širile rezko luč. Videlo se je kakor ob belem dnevu ali še bolje.

«Da, vem,» se je oglasila Ivona, uganivši mojo misel, «svetlo je tu, vsaj za zdaj... Ampak dovolj bi bilo, ko bi kdo zaprl električni števec...»

«Ah!» sem bleknil presenečen.

Gola resnica. Vsak čas bi se vsa hiša utegnila pogrezniti v temo.

«Zaradi tega», je pametno nadaljevala deklina, «nama je ukreniti vse potrebno. Ampak na oprezu biti in izbegati se ni eno ter isto... To sta celo dve čisto nasprotni stvari.»

Vstopila je v salon, kamor sem šel za njo, in mirno sedla na blazinjak. Namestil sem se poleg nje in na rahlo žvižgaje skozi zobe pasel pogled po prostrani dvorani, motril somrak pod mizo, ki je stala v kotu, in se vpraševal, če ni koga za klavirjem, stoječim v nasprotnem kotu, ali pa za težkimi belo zlatimi zastori od svile, ki jih je bil komorni strežaj potegnill pred obe okni.

Aj! preklican posel sem si nakopal na glavo. Ko vsaj ne bi bilo Ivone z menoj! Tekom popoldneva sem se večkrat vrnil k onemu krasnemu načrtu, da bi namreč deklia odpravil

na Azurno obrežje. Na moje ukore se niti zganila ni; ko pa sem bolj in bolj silil vanjo, ji je ušel nagel pokret nestrpnosti, ki ni obetal nič prida... Zatorej nisem več govoril o tem, da bi ostal sam, a na tihem sem obžaloval, da je mala pri meni... Sicer je res: da je ni bilo tu, bi bil jaz menda precej strepetal od groze!

Ne vem, zakaj me je zlasti oni mrki kot za klavirjem vznemirjal... Ivona pa je za zdaj očitvidno pustila sleherno skrb v nemar. Z nasludo se je opirala ob blazine na kanapeju in zrla ne pod pohištvo, temveč po njem, in podrobno motrila drobne umetnine. Zabavala se je ob tem razkošju in se je šla odlično mladenko. Bila je neobično razumna in resna za svoja leta, ker pa jih je imela šele eno in dvajset, jo je tupatam njena mladost preobvladala.

Vstal sem in s prisiljeno brezbriznostjo stopil proti klavirju, popred pa sem še skrivaj otipal svojo tobačnico. Prišedši do zida v kotu, kjer je stalo glasbilo, sem se kradoma ozrl tja zadaj...

Nikogar.

«Kaj pa iščeš, boter?» je dejala Ivona.

«Nič», sem se odrezal. «Gledat grem, ali se večerja pripravlja.»

Bil sem skoro tik vrat obednice. Odprl sem jih. Miza je bila pogrnjena in opazil sem komornega strežaja, kako je iz sklopnice jemal smotke in si jih vtikal v žep. Stal je poleg desertne mizice in me ni videl, ker mi je kazal hrbet. Začutil sem globok sram, kakor da je mene kdo zalotil na samem nevljudnem početju. Naglo sem zopet zaprl vrata brez hrupa.

«Nekaj ti zaigram, da boš laglje potrpel», mi je rekla Ivona in tudi vstala.

Šla je in se usedla k pianofortu, ne meneč se za to, kaj se utegne skrivati za njim, in začela neko skladbo, ki sem jo spoznal za Beethovno... Toliko časa jo je proučevala v Courbevoii! Zleknil sem se v naslanjač in poslušal s poglobitvijo, v kateri se je zbranost družila z neumevanjem (lepota klasične glasbe mi je nedostopna). Pred mano je vnovič oživel najina prošlost, slišal sem jutrne glasbene lestvice in večerne sonate... Ubogo dekle! Prodati sva morala njen klavir, ker je delal preveč napoto v najinem novem stanu... Ta, na katerem si je pri tej priči čistila prste od rje, ni bil moja last kakor tudi nič od vsega, kar naju je obdajalo, in teh nekaj deset tisočev frankov, ki mi jih je naklonila usoda, ta čudežna nepričakovana najdba, ne bo zadoščalo, da bi bil brez skrbi zastran bodočnosti... Prihodnosti pa še zmerom nisem videl zanjo boljše kakor s Trévolom... Ah, pa saj sem mu poslal list po pnevmatični pošti in ga prosil, naj pride po kosilu, in...

Moje pretrgane misli so se mahoma razpršile. Zazdelo se mi je, kakor da se je zavesa pri enem oknu zganila. Po naravnem nagibu sem se odmaknil, tako da sem se pogreznil v

Živčni glavobol

Vsi, ki trpite na živčnem glavobolu in imate radi teva težko glavo in težko mislite uporabite takoj

Migrena

Vsi, ki trpite na migreni in se vsled teva čutite nespособni za vsako delo si nabavite takoj

Nahod?

Nahod Vas preganja, prehlajeni ste in nos Vam je zamašen? Radi tega ste prisiljeni dihati s ozi usta in odpirate vrata vsem mogočim nevarnostim. Kupite takoj

PRAŠEK ZA NOSLJANJE

NOSAL

„NOSAL“ Vam odstrani glavobol vsake vrste!

„NOSAL“ Vam razbistri glavo in Vas osveži!

„NOSAL“ Vas osvobodi nahoda, uniči bacile in Vam osigura takoj lahko dihanje skozi nos!

Pomnite! „NOSAL“ ne škoduje želodcu, srcu, ledvicam itd., ker se „NOSAL“ ne uživa, temveč noslja (šnofa!)

Pomnite!

„NOSAL“ je popolnoma neškodljiv!

„NOSAL“ v lekarnah in drogerijah po 10 din

„NOSAL“ pristen samo z napisom prodajalca:

LEKARNA M. R. BAHOVEC, LJUBLJANA

svoj slonilnik. Ker pa sem želel biti na trdnem, ker nisem maral ostati v negotovosti, bi bil skoro vstal ter šel gledat. Vendar sem se ubranil temu poslednjemu nagonu. Če bi pričel dvigati vse oveske, brskati po vseh kotih in potih, ne bi bilo nikdar kraja ne konca; oziroma pač! Končalo bi se z blaznostjo, pa kaj naglo... In tačas sem razumel: ako se je moja čudovita Ivonica včasih posmehovala nevarnosti, je na ta način s prezirnom odganjala grozo, katera bi jo bila utegnila prevzeti... Na noge! Dajala mi je krasen zgled hladne volje in za njo se je treba potruditi.

Okrenil sem oči od zastora in žurno osredotočil svojo pozornost na plavolaso igralko, ki je sama morda z enakim naporom obračala svojo pažnjo na skladbo.

«Jed je na mizi, gospod!»

Odskočil sem ob ropotu, ko je služabnik na stežaj odprl dvokrilna vrata. Ivona je zatvorila piano.

«Počakaj!» sem zašepetal, ko sem stopal z njo v obednico.

Vrnil sem se, stopil proti zastoru in ga odmaknil tako jezen sam nase, da me je mahoma minil skoro ves strah... Nikogar ni bilo. Okno je bilo zaprto. Zastor se gotovo ni bil čisto nič zamajal.

Ivona, ki se je bila okrenila, je opazila moje ravnanje, a zaradi sluge ni rekla ne bev ne mev. Ta pa se je bil, kakor sem zaslučil davi, preobrazil v imenitnega velikega kuharja, čigar frak je bil vse lepše urezan in osobito novejši nego moja najboljša obleka, s katero je izginil Elzear Philibert. Ali prav nič več ni ostalo od moje opoldanske zadrege, ki bi jo bila vendar ta pretirana dostojnost morala še povečati. Sedaj je bila noč in po glavi so mi rojile vse drugačne stvari nego smešno kretanje te lutke...

Ivona je bila položila tik sebe svojo ročno torbico.

Potipal sem električno svetiljko v levem žepu svojega suknjiča. Nad seboj sva imela lestenez z dvanajsterico žarnic, od katerih so se bleščali ter iskrili kristali, porcelan, srebrni

na in celo namizni prt, ki je bil tako bel, tako zlikan, da so vse te luči odsevale v njem... Ali pa ne bi morda mogla na mah nastati temina? Števec je bil v kuhinji. Ampak ako so v tem trenutku kuharico zvezali in ji začepili usta?... Oziroma še bolj enostavno: če ona čaka znamenja, da bi ugasila elektriko? Ker navsezadnje, saj je nič ne pozna, te debele babe in tudi ne tega dedca, čigar neobčutna krinka in brezhibna postrežba, kakor pritiče vajenemu podvorniku, mi nista obetali nič prida...

Kaj sem slišal?

«Zvonček ob mrežnih vratih», se je oglasila Ivona.

Mojster sokač je bil izginil s tisto neslišno naglico, ki mi je bila tolikanj zoprna...

Črez trenotek se je vnovič pojavil.

«G. Léon Trévol vprašuje, bi li mogel govoriti z gospodom», je rekel.

«Naj vstopi», je velela Ivona.

Vstala sva, da bi šla romanopiscu naproti, toda veliki kuhar ga je že uvedel.

«Sedite, gospod Trévol», sem rekel.

«Saj dovolite, da povečerjava?» je pristavila Ivona.

«I seveda... Prosim vas...»

Veliki kuhar je primaknil stolico. Potlej se je polastil posetnikovega pokrivala urno kot slepar, kot bajalnik, ki bo vsak čas naredil pražene vlivance v njem.

Zopet sva se usedla za mizo in pojedla cmoške, ki sva jih načela, ko je zvonček zapel.

«Dolgo ne utegnemo», se je zopet oglasila Ivona. «Tu nam je težko govoriti zaradi...»

Njen nenadni molk ob pogledu na strežnika, ki je bil pravkar obesil klobuk v veži, je bil zgovornejši nego vse, kar bi bila utegnila reči v opravičilo najine opreznosti.

Romanopisec se je vidno napenjal, da bi skrival svojo osuplost. Prejšnji večer naju je pustil v brlogu, zdaj pa naju dobi v pravi pravcati razkoši, ki diši po imoviti hiši, po ljudeh, ki niso vajeni gledati na vsak božjak... In vprašati je moral po gospodu Philibertu...

(Nadaljevanje prih.)

Slovenka

najlepša

Katera je

Konzorcij ilustrirane revije «Žena in dom» razpisuje tekmovanje za častni naslov «Najlepša Slovenka». Pri tem tekmovanju lahko sodeluje vsa javnost, vsa društva in vse organizacije.

1.) K tekmi se lahko prijavijo gospe in gospodične, ki bivajo v podravski banovini.

2.) Vse, ki se hočejo udeležiti tega tekmovanja, naj pošljejo v zaprtem ovitku svojo fotografijo in naslov do dne 30. decembra t. l. na konzorcij revije «Žena in dom» v Ljubljani, Prule 11.

3.) Fotografije bo pregledala posebna komisija (profesor Ivan Vavpotič, šef-režiser Narodnega gledališča prof. Osip Šest, akad. kipar Lojze Dolinar, direktor Higienškega zavoda dr. Ivo Pirc, prof. Ivo Trošt in estlet Ante Gaber), ki izbere določeno število lepotic, katerih slike prinese potem revija «Žena in dom».

4.) Društva in organizacije, ki prirede Silvestrov večer, lahko pri tej priliki izvolijo najlepšo udeleženko, ki ima iste pravice kakor lepotice, ki jih izbere pod točko 3. omenjena komisija.

5.) Na ta način izbrane lepotice bodo filmane v prostorih, kamor bo dovoljen vstop samo režiserju.

6.) Filmi izbranih lepotic se bodo predvajali v kinematografih, kjer bo občinstvo po predvajanju teh filmov volilo najlepšo Slovenko z glasovnicami, potem ko bo dobilo natančna navodila, kako se izvrši glasovanje. Lepotica, ki dobi največ glasov, bo proglašena za najlepšo Slovenko. Ob enakem številu glasov dveh tekmovalk odloči glas gospoda prof. Ivana Vavpotiča.

7.) Glasovanje pri vseh kinematografih se bo vršilo nepristransko pod strogim nadzorstvom.

8.) Nagrade. «Najlepša Slovenka» dobi:

- Univerzalni trielektronski radioaparatus «U 5» za priključek na izmenični tok 110, 130, 150 in 220 voltov za valovno dolžino od 20 do 2000 m, darilo konzorcija «Žena in dom».
- Pisalni stroj «Remington-Normal 1950» s petletnim jamstvom, darilo tvrdke A. Prelog, glavno zastopstvo strojev «Remington», Ljubljana, Marijin trg, in kinopodjetja Ljubljanski dvor, Ljubljana.
- Gramofon, darilo tvrdke «Tehnik» Josip Banjai, Ljubljana, Miklošičeva cesta 20.
- Prosto vozovnico I. razreda za turistovsko ladjo s Sušaka preko Makarske v Kotor in nazaj, darilo Jadranske plovitbe d. d., Sušak.
- Zvočnik «Ramona» za radioaparatus, ki je zgoraj naveden, darilo reprezentance Radiotovarne Ingelen, Ljubljana.

e) Krasno kaseto, nalašč napravljeno za «Najlepšo Slovenko» z izdelki «Elide», darilo Jugoslovenske d. d. Jurij Schicht v Osijeku.

Za ostale izbrane tekmovalk so določene tele nagrade:

Vožnja z avtom «Adler» v Zagreb in nazaj ali v Bohinj in na Bled, darilo glavnega zastopstva Adlerjevih tovarn (ing. C. R. Luckmann) v Ljubljani; štiri kasete izdelkov «Elida», darilo Jugoslovenske d. d. Jurij Schicht v Osijeku; ena slika «Helio-gravura» velika 50×60 cm, darilo fotoateljeja Josipa Pogačnika ml., Ljubljana, Mestni trg števil. 17, za «Najlepšo Ljubljanko». Nekaj nagrad pa objavimo prihodnjik.

Gospodična Albina Jazbečeva,

ki je bila izmed sedmih filmanih lepotic iz Kranja izvoljena začetkom decembra leta 1929. za «Miss Kranj». Slika je iz filma, ki ga je izvršil znani amater gospod Metod Badiura.

PRAKTIČNI NASVETI

Sirov kolač.

Napravi testo iz 32 dkg sirovega masla, štirih rumenjakov, 1 kg dr. Oetkerjeve zmesi za narastke, prideni soka od cele limone in polovico nastrgane lupine. Razvaljaj potem na tanko testo in položi v pekačo pa ga speci na pol. Nato namaži kolač s sirovim nadevom in ga speci do kraja.

Marmeladni rogljički.

$\frac{1}{4}$ kg sirovega masla, pet rumenjakov, 1 kg dr. Oetkerjeve zmesi za narastke, nekoliko ruma in 10 žlic mleka vgneti v testo, ga tanko razvaljaj in zreži na štirioglate kosce. Na sredo vsakega kosca deni kupček marelične ali kakšne druge mezge in oblikuj lične rogljičke. Peci jih ob zmernem ognju, dokler ti lepo ne zarumene.

Sacherjeve rezine.

Vmešaj dobro $\frac{1}{4}$ kg sirovega masla, dodaj tri rumenjake, štiri žličke kakava, tri večje kozarce mlečne kave, 1 kg dr. Oetkerjeve zmesi za narastke, nazadnje pa še sneg iz treh beljakov. Testo peci v podolgasti pekači. Ko je pečeno, ga namaži z mezgo in prevleci s čokoladno glazuro. Lahko pa spečeš testo tudi v obodu za torte.

Listnata torta.

Napravi testo iz 22 dkg sirovega masla, 1 kg dr. Oetkerjeve zmesi za narastke, 2 do 3 žlice cimeta in prideni soka od cele limone in polovico nastrgane lupine ter 10 žlic mleka. Iz

testa napravi tenke liste in jih speci. Pečene namaži z doboševo kremo ali pa z mezgo in jih sestavi, nakar prevleci še celo torto s kremo.

Torta iz kreme.

Vmešaj $\frac{1}{8}$ kg sirovega masla in šest rumenjakov, da se speni, dodaj 1 kg dr. Oetkerjeve zmesi za narastke, $\frac{3}{8}$ litra smetane in sneg od šest beljakov. Testo peci v tortnem obodu. Ko se ohladi, ga zreži na liste in jih namaži s pariško ali kako drugo kremo. Nato sestavi liste in prevleci še celo torto s to kremo.

Sirovi kolački.

18 dkg sirovega masla in 3 rumenjake mešamo, da se speni. Nato dodamo 1 kg dr. Oetkerjeve zmesi za narastke, 10 žlic mleka ali smetane, sok od cele limone in polovico nastrgane lupine, potem pa še sneg od treh beljakov. Iz tega testa napravimo kolačke, ki jih napolnimo s sirovim nadevom in spečemo.

Ribezova torteleta.

$\frac{1}{4}$ kg sirovega masla mešaj, da se ti speni. Nato dodaj tri rumenjake, 1 kg dr. Oetkerjeve zmesi za narastke, soka iz ene limone in polovico nastrgane lupine. Testo dobro ugneti in napravi iz njega lične koške ali čolničke in jih speci. Pečene napolni z vkuhanim ribezom.

Jabolčni kolač.

Napravi na deski testo iz 33 dkg sirovega masla, 1 kg dr. Oetkerjeve zmesi za narastke, 2 do 3 žličke cimeta in 6 žlic mleka. Testo zvaljaj za prst debelo in speci. Ko se ohladi, namaži kolač za dva prsta na debelo z jabolčno mezgo.

Pravo zimsko veselje

Vam napravi zimski šport, ampak le, če ste si preskrbeli elegantno belo športno obleko. – Če ne perete volnene stvari tako kot je treba, prehitro izgledajo stare. – Volno in flanel je treba namočiti v mlačni raztopini RADIONa, potem nalahno iztisniti, pa bojo tkanine kot nove dobile svojo prejšnjo barvo in sveži ton. – Vse to delo opravi SCHICHTOV

RADION ki varuje perilo.

Baržun svetovne znamke

„LINDEN“.

Prvovrstna kakovost, zajamčene barve!

V zalogi trdke

A. & E. SKABERNE, LJUBLJANA.

«VSO NOČ NISEM ZATISNILA OČESA!»

Potreba človeka po spanju se velikokrat precejneje. Od 7 do 8 ur mirnega spanca zadostuje odraslemu človeku. Zakaj spite slabo? Ali ste izmučeni od dela, ali ste morda zaljubljeni, ali imate težke skrbi, ki vam ponoči ne dajo spati? Ali vas kaj boli? Morda pa malo jeste, da bi ostali vitki? Ali pa se zvečer preobilo založite? Morebiti pa po večerji še srebljete črno kavo ali pa čaj? Ali bi mogli enega izmed teh vzrokov opustiti? Samo na uspavalna sredstva se nikar ne privadite! Le tedaj se zatecite k njim, če vam jih predpiše zdravnik!

Poizkusite pa tole: vsak dan se gibajte in telovadite na planem. Zvečer napravite kratek izprehod neglede na letni čas, potem se pa doma okopljite v četrturtni kopelji iz smrekovih igel (35 do 35° C) in ne čitajte v postelji preveč napetih, živce razdražljivih knjig (kriminalni romani!) Pol ure prej, preden ležete, pa pustite vsako delo! Če se ponoči večkrat prebudite, izpijte požirek sladkorne vode ali pa pojejte 1 do 2 keksa; prečitajte eno stran v knjigi in lezite na drugo stran!

Prepričani smo, da boste takoj zaspali.

Škiljenje ozdravljivo brez operacije.

Med 7. in 40. letom, uči prof. Cantonnet, se da škilavost odpraviti s samo vzgojo. Navzkrižnost kajpada ne sme biti prevelika, tudi oči ne preslabe. Bolnik mora biti spreten, razboren in vztrajen. Doma naj se vsak dan vadi, toda enkrat na teden ga mora nadzirati zdravnik strokovnjak.

Priznanica igralcu.

Clive Brook, tudi v Evropi znan filmski glumec, je nedavno predstavljal modernega doktorja tako imenitno, da mu je predsednik medicinskega združenja v West Virginiji poslal pohvalno pismo: «Film je potreboval deset let, da je vrgel med šaro nerেসničnega lečnika z vandykovsko brado. Vi ste postavili na platno pristnega sodobnega zdravnika in odslovili starega čemerneža, ki v vseh možnih in nemožnih položajih abotno rogovili s toplomeri in stetoskopi.»

Za povzdigo blagoslastništva.

Mussolini, ljubosumen na svetovni sloves francoske kuhinje, je obljubil svoje pokroviteljstvo Narodni italijanski gastronomski akademiji, ustanovljeni pred letom pod predsedstvom slovitega kuharskega veščaka, ki sliši na ime Amadeo Pettini. Med članstvom dobiš najodličnejše mojstre pečenk in omak. Seveda zastopa vsak drugačno posebnost. V zvezi s to akademijo obstoji šola, kjer se učenci dve leti vadijo in vežbajo v kočljivi umetnosti; vseučiliški profesorji jim vcepiljajo fizikalne in kemične pojme. Naraščaju so odkazali brezplačna stanovanja po največjih hotelih.

Baskovska piperada.

Baski pripravljajo svojo piperado ali popranko takole: Dvoje ali troje turških poprov (piment), olupljenih in na kosce zrezanih, počasi topijo na masti; potem isto količino zmečkanih paradižnikov; nato dodajo stolčen krempelje česna. Dobro zabelijo in pustijo, da se počasi kuha. V zadnjem trenutku se postopoma pridene dvoje ali troje nestopenih jajc. Pridno treba mešati, medtem ko se jajca kuhajo. Na koncu mora biti popranka podobna nekakšni peneči se krompirjevi kaši, kjer se ne čutijo ne jajca niti sočivje. Na mizo se postavi z nekaterimi ocvrtimi režnji gnjati.

Grafolog je enak fotografu, ki razvije sliko, razlika je samo ta, da pokaže fotograf zunanost, a grafolog notranost človeka z vso gotovostjo in natančnostjo, kakor pričata dve priznalni pismi, ki ji je prejel naš grafolog od naročnikov in ki se glasita:

1.) «Za Vaš odgovor v 'Domačem prijatelju' pod šifro 'Trbovlje' se Vam iskreno zahvaljujem. Toliko resnice kakor Vi, mi do danes o meni pač ni nihče povedal. Tudi ono o seksualno strastni naravi je res.»

2.) Neka gospodična piše: «Najlepša hvala za pismo. Moj značaj ste dobro pogodili, do pičice natančno ste ga opisali.»

Že v prejšnji številki smo omenili, da je važno vedeti značaj enega ali drugega zaročenca, preden stopi v zakon, prav tako važno je to za večja podjetja, ki sprejemajo uslužbence na zaupna in poverljiva mesta, da dajo prej njih značaj grafološko presoditi, s čimer se izogonej eventualnim poznejšim razočaranjem.

Ker se je večina naročnikov obrnila direktno na našega grafologa, prinašamo v tej številki samo dva odgovora.

Šifra «Triglav». Narave ste strastne. Drugače ste «Sibarit» — hočete uživati življenje na račun drugih. Podobni ste kokoši, ki dosti kokodaka, pa malo nese. Sicer se pa za vsako stvar hitro navdušite in tudi odločite. Okus za lepoto Vam je dober, tudi smisel za umetnost imate.

Šifra «Vesna». Občutljive narave. Redoljubna in točna, toda v momentih nekoliko razstresena, popustljiva. Sicer gospodovanja željna. Okus za lepoto prav dobro razvit, tudi ima izrazit smisel za umetnost.

Narodne razglednice

V založbi litografskega zavoda Čemažar in drug v Ljubljani sta pred kratkim izšli dve seriji po šest kosov razglednic z narodnimi motivi. Z njimi nam je prof. Albert Sič iz svoje bogate, še neobjavljene zbirke podal prekrasne vzorce gorenjskih in belokranjskih belih in pisanih vezenin ter aplikacij s kmetiških kožuhov. Vsi ti vzorci bodo gotovo dobro došli našim ženam in dekletom, da si izvezejo po njih razne prte in prtice, brisače, zavese itd. Aplikacije pa bodo naše mlade matere lahko s pridom uporabljale za okraske na suknenih otroških kožuških in plaščih, ki so prav sedaj zelo v modi za gospodične in mlajše gospe.

Dolžnost nas vseh je, da te razglednice pridno rabimo in razpošiljamo vsem svojim znancem in prijateljem. Tako bomo seznanili z našimi krasnimi narodnimi motivi tudi širše ljudstvo, tujcem pa bomo pokazali, da imamo tudi na tem polju bogato in lepo izbiro.

Delavsko zavarovanje

Slovenija, sedanja dravska banovina, praznuje 40letnico dveh najvažnejših socialnih zakonov.

Uveljavljenje obveznega bolniškega in nezgodnega zavarovanja je bilo brez dvoma važen socialno-kulturni dogodek, ki je značilno novo smer v državni politiki, zlasti kolikor se ta tiče gospodarskega in socialnega življenja.

S tema dvema zakonoma se je pričela praktičneje podčrtavati potreba po postopnem uveljavljanju gospodarske enakopravnosti in po ustvaritvi enakih življenjskih pogojev za vse sloje naroda.

OB VSAKI PRILIKI SE SPOMNITE,

da so „Jutrovi“ „Mali oglasi“ v Sloveniji najuspešnejša, najcenejša in najhitrejša **posredovalnica za službe** vseh vrst, za prodajo in nakup vseh stvari, za nepremičnine, lokale, podjetja, kapital, ženitve in za vse drugo

V teku **enega** leta je bilo po „Jutrovih“ „Malih oglasih“ uspešno posredovano v nad **40.000 primerih**

Ugodnosti posredovanja po „Malih oglasih“ se more z lahkoto poslužiti **vsakdo**. Treba je le svojo željo sporočiti na naslov: **Oglasni oddelek „Jutra“ v Ljubljani, Prešernova ulica 4**. Pri naročilu je pristojbino poslati v znamkah ali v denarju naprej, za vsako besedo 50 par. Za oglase trgovskega značaja, dopisovanje in ženitve se računa od vsake besede 1 Din

NE POZABITE!

ZADRUŽNA BANKA v Ljubljani
Miklošičeva cesta šte. 13

v lastnem domu — vogal Pražakove ulice in Miklošičeve ceste

*sprejema hranilne vloge in jih ugodno obrestuje,
izvršuje vse denarne posle,
daje posojila,
pošilja denar v inozemstvo,
prodaja in nakupuje devize, valute, efekte;
ima zelo ugodne zveze z Ameriko.*

Priporoča se za vse gospodarske transakcije.

Nova „JUGOMETALIJA“

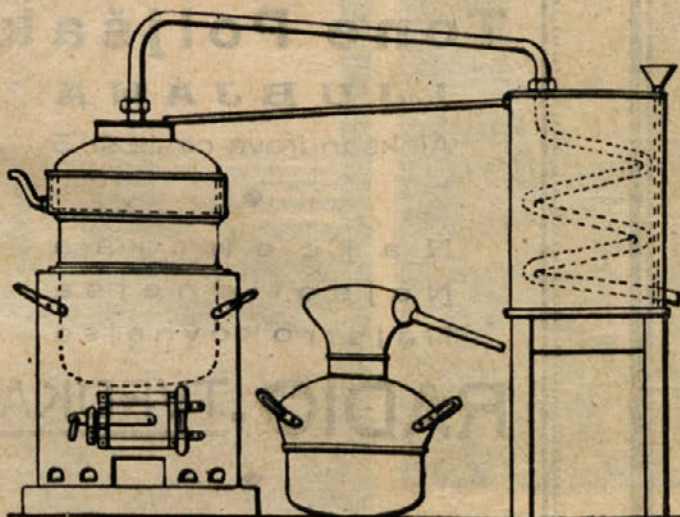
družba z o. z.

TOVARNA:

Kolodvorska ulica 18

LJUBLJANA

Telefon 2729

Sedaj je čas,
da si ugodno nabavite najboljše
bakrene kotle za
žganjekuho, kotle
za pralnice

in druge bakrene izdelke.

Najugodnejši nakup razne kuhinjske posode, servisov za kavo in čaj, kadilnih garnitur, svečnikov, vaz za cvetlice, kotlov za sneg, posod za premog in predpečnikov, železnih sank za otroke in odrasle ter drugih

vsakovrstnih pločevinastih predmetov lastnega izdelka.

Smešnice.

Tehnika.

- Katero je največja vodna moč?
- Ženske solze.

Moderna toaleta.

Mož: Ta toaleta je pa res lepa! Na, pa si kupi še eno!
Žena (ki kar verjeti ne more): Zakaj pa, povej no?
Mož: Eno za spredaj, drugo pa za zadaj.

Dan, ko se človek ne sme ženiti.

- Povejte mi, ali prinaša to nesrečo, če se človek ženi na petek?
- Seveda! Zakaj bi bil ravno petek izjema!

Informacija.

- Soba v prvem nadstropju velja 700 dinarjev, v drugem 600, v tretjem 450, v...
- Hvala — ta hiša zame ni dovolj visoka!

Redek zdravnik.

Doktorja Blissa, ki je zdravil predsednika Garfielda — zdravil ga je namreč tako dolgo, dokler ta ni umrl — je silno hvalil general Sheridan.

— Bil je imeniten zdravnik! je rekel general. Nekoč mi je celo rešil življenje.

— Kako pa? ga vpraša eden izmed prisotnih.

In general Sheridan je začel pripovedovati:

— V boju pri Winchesteru sem bil nevarno obolev. Poslali so po zdravnika, ki mi je zapisal zdravilo. Jaz sem zaužil to zdravilo, a potem mi je bilo še huje. Nato so poslali po drugega zdravnika. Tudi ta mi je dal neko zdravilo. Ko sem tudi to zaužil, sem se počutil še slabše. Naposled so poslali po dra. Blissa.

- Potem vam je bilo gotovo še slabše?
- O ne! odgovori general. Dr. Bliss mi je rešil življenje — ker ga sploh ni bilo blizu.

Poklon.

«Kadar on poje, se vse tare ob vratih.»
«Ker silijo noter?»
«Ne, ker silijo ven.»

Ljubezen do bližnjega.

«Doslej sem deloval deset let med ljudožerci,» je pripovedoval misijonar, «ali nikdar nisem naletel med njimi na tolikšne sebičneže kakor po omikanih državah.» —
«No, seve, to je razumljivo. Kanibali so pač taki, da ljubijo svoje soljudi edinole zaradi njih samih.»

«Za svoj avtomobil nisem že tri leta potrošil niti prebite pare za popravila.» — «Zakaj pa ga hočeš potem prodati?» — «E, mehanik ne mara zdaj nič več čakati z računom.»

*

«Ko sem bil še samosrajčnik, se mi še sanjalo ni, da bom v pozni moški dobi s tolikšnim veseljem spuščal zmaje v zrak.» — «Kako to, zmaje spuščal?» — «Vidite, moja tašča pravkar leti v aeroplanu proti Beogradu!»

*

Ksaver Ipsilanti se kremži pred zrezkom, ki mu ga je natakav postavil na mizo in ki se mu zdi zelo majhen. Gostiničar pa napravi še to neprevidnost, da stopi pred gosta in ga vpraša udvorljivo: «No, kako se vam zdi moj zrezek?»

— «I, kako neki?» odvrne na videz mirno lačni možak, «vzdignil sem z vilicami krompirjev reženj in zrezek se mi je izpod njega zarezal.»

SALDA-KONTE
ŠTRACE — JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE — MAPE
KNJIŽICE ZA ODJEMALCE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

**KNJIGOVEZNICA
K. T. D.**

V LJUBLJANI
KOPITARJEVA ULICA ŠTEV. 6
(II. NADSTROPJE)

**RADIO-
TEHNIKA**

Tone Poljšak

LJUBJANA

Aleksandrova cesta št. 5

♦
Najcenejša
Najsolidnejša
Najstrokovnejša

RADIO-TVTRDKA

♦
V Sloveniji prvi specialist za aparate
s priključkom na električni tok